

Arrest

nr. 186 442 van 4 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 juli 2012 toe op het Belgische grondgebied en diende op 28 januari 2013 een asielaanvraag in.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 januari 2014 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 12 juni 2014 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 12 juni 2014, nr. 125 565).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 11 februari 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Bij arrest van 3 oktober 2014 werd de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring door de Raad verworpen (RvV 3 oktober 2014, nr. 130 797).

1.4. Verzoeker diende op 22 januari 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 8 juli 2014 de beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 5 augustus 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.01.2014 werd ingediend door:

A.(...), A.(...) A.(...) (...)

nationaliteit: Russische Federatie

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

*in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 28.01.2013 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 26.06.2014 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en 5 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat betreft het feit dat betrokkene gehuwd is met mevrouw D.(...) M.(...) (ov: (...)), dewelke erkend is als vluchteling, en hij met zijn echtgenote samenwoont, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene, om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie, de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 §1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn echtgenote, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)"

Verder beweert betrokkene dat hij twee kinderen heeft met zijn echtgenote, nl. I.(...), geboren op 20.03.2010

en A.(...), geboren op 22.10.2007. Echter, na grondig nazicht van het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene tijdens zijn interview in het kader van zijn asielaanvraag voor de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 30.01.2013 heeft verklaard dat hij geen kinderen heeft. Nochtans waren beide kinderen toen reeds geboren. Uit het administratief dossier van zijn echtgenote blijkt dat zij bij haar interview d.d. 27.12.2009 eveneens verklaarde geen kinderen te hebben. Ook legt betrokkene geen geboorte- of erkenningsaktes voor. Bijgevolg toont betrokkene niet aan dat hij vader zou zijn van twee kinderen waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Tot slot beweert betrokkene dat het gezien zijn huwelijk met een politiek vluchteling het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Hij verklaart niet waarom dit feit op zich (gehuwd te zijn met een politiek vluchteling) het voor hem zeer moeilijk maakt om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene is volledig ingeburgerd, spreekt Nederlands, is werkbereid en heeft vele vrienden) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)"

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 8 juli 2014 eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan eveneens op 5 augustus 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer,

Naam, voornaam: A.(...), A.(...) A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 – zie punt 1.6.) wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van verzoeker. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, de beslissing die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

3.2. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn verzoekschrift onder andere de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet, waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van een middel dat gestoeld is op de schending van een hogere verdragsbepaling. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief, die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM, kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de Staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291).

3.3. Verweerder stelt in zijn exceptie dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van de hogere rechtsnormen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. De argumentatie van verweerder kan dan ook niet met goed gevolg worden aangevoerd om reeds *a priori* het belang van verzoeker te weerleggen (cf. RvS 8 december 2015, nr. 233.162; RvS 14 mei 2014, nr. 227.386; RvS 31 januari 2013, nr. 222.331; RvS 10 februari 2009, nr. 190.338).

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In vijf onderscheiden middelen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 5, 8 en 13 van het EVRM, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, "(...) *het beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht) (...)*", "(...) *het redelijkheids – en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur (...)*" en van de rechten van verdediging. Verzoeker zet zijn middelen als volgt uiteen:

"(...)

EERSTE MIDDEL:

(...)

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- *de duur van de asielprocedure was niet onredelijk lang*

- *wat betreft het feit dat er sprake is van een huwelijk met mevr. M.(...) D.(...) die erkend is als vluchteling, dient hij de geëigende procedure te volgen van art. 10 § 1, eerste lid, 5° ww*

- *een schending art. 8 EVRM is niet aan de orde gezien er slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied aan de orde is*

- *er wordt niet aangetoond dat er gemeenschappelijke kinderen zijn, zodat dit niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid*

- *er ligt geen bewijs voor waarom zijn huwelijk met een politiek vluchteling het voor hem onmogelijk maakt om terug te keren*

- *de ingeroepen elementen van integratie kunnen niet beoordeeld worden aangezien deze voorwerp zijn van beoordeling ten gronde*

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan en ook moet ingediend worden.

Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat in alle redelijkheid dient aangenomen te worden dat er wel degelijk mogelijkheid is voor verzoekers om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers, dan dient vastgesteld dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden om de regularisatie van zijn verblijf in België aan te vragen.

Dat het niet ter discussie staat dat verzoeker gehuwd is met mevr. M.(...) D.(...), die erkend is als politiek vluchteling.

Dat in het verzoekschrift een fout geslopen was in die zin dat er sprake was van twee kinderen, doch dit niet correct is.

Dat deze vergissing in het verzoekschrift evenwel niet tegen hem kan gebruikt worden.

Dat door de erkenning als politiek vluchteling alleszins buiten kijf staat dat zijn echtgenote onmogelijk terug kan naar haar land van herkomst.

Dat door enerzijds het niet betwiste huwelijk van verzoeker met mevr. M.(...) D.(...) en anderzijds de niet betwiste status van politiek vluchteling in haren hoofde, het logisch gevolg moet en enkel kan zijn dat verzoeker ook niet terug kan naar zijn land van herkomst, gezien zijn band met mevr. M.(...) D.(...).

Dat het een gekende praktijk is in het land van herkomst om familieleden van bepaalde personen te gaan vasthouden en ook te folteren, waarbij wordt gecommuniceerd dat dit enkel zal stoppen wanneer de persoon in kwestie zich komt aanbieden waarna dan het familielid of de echtgenoot bv. wordt vrijgelaten.

Dat de redenen waarom zijn echtgenote onmogelijk terug kan naar haar land van herkomst door haar voldoende zijn beschreven in het kader van haar asielaanvraag, en deze tot een erkenning heeft geleid in haren hoofde.

Dat thans deze erkenningsbeslissing niet kan ondergraven worden door in het kader van de procedure art. 9 BIS VW nu nogmaals te gaan eisen dat wordt bewezen of aangetoond dat er onmogelijkheid is tot terugkeer.

Dat het vaststellen van het huwelijk tussen verzoeker en mevr. M.(...) D.(...) én haar erkenning als politiek vluchteling reeds als voldoende reden kan beschouwd worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag van verzoeker in België in te dienen.

Dat er niet kan verlangd worden dat verzoeker thans op gevaar voor eigen leven alsnog naar zijn land van herkomst terugkeert en daar een procedure opstart en vervolgens nog maanden dient te wachten in de grootste onveiligheid en onzekerheid op een antwoord.

Dat er bovendien geenszins enige zekerheid is van verzoeker zal kunnen terugkeren naar België en er manifeste dreiging is van een lange afwezigheid en dus ook een manifeste schending van art. 8 EVRM; De redenen die door verzoeker werden aangehaald werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Het is verder totaal ten onrechte dat argumenten kunstmatig worden opgesplitst tussen argumenten ten gronde en andere argumenten, terwijl de rechtspraak dienaangaande in vaste rechtspraak heeft geoordeeld dat argumenten zowel ten gronde als inzake ontvankelijkheid kunnen gelden.

De in de bestreden beslissing ontwikkelde argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt pertinente redenen voor een aanvraag in België zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Dat nochtans dient aangenomen te worden dat een huwelijk en samenwonen met een politiek vluchteling niet zomaar een fait divers is doch wel degelijk bepaalde gevolgen gaat genereren en deze elementen weze huwelijk en erkenning als politiek vluchteling niet zomaar als niet relevant aan de kant geschoven kunnen worden.

Dat ook de situatie in het land van herkomst van belang is bij de beoordeling van de aanvraag en ook hier dient aangenomen te worden dat niet a priori deze elementen kunnen afgewezen worden, doch integendeel, een grondig onderzoek inzake de terzake doende elementen zich opdringt.

Dat dit ook geldt voor wat betreft de elementen inzake onmogelijkheid tot terugkeer door huwelijk, en niet zomaar kan geëist worden dat verzoeker het één en ander nog bijkomend gaat bewijzen, wel integendeel, uit het huwelijk en de erkenning van zijn echtgenote minstens een vermoeden van onmogelijkheid dient te worden afgeleid zoniet dan alleszins een noodzaak tot grote voorzichtigheid in de beoordeling dienaangaande.

TWEEDE MIDDEL

(...)

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoeker in zijn verzoekschrift opgeworpen argumenten inzake de onmogelijkheid tot terugkeer.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoeker heeft met België (zie o.m. zijn huwelijk met mevr. M.(...) D.(...) die niet naar haar land van herkomst terug kan, en erkend werd als politiek vluchteling). Het feit dat verzoeker op basis van zijn eigen asielrelaas niet in aanmerking kwam voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing en het indienen van een aanvraag in België, zoals daar is het huwelijk met een politiek vluchteling.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoeker niet als politiek vluchteling werd erkend, dat hij thans zijn situatie hier in België en zijn humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoeker heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in huidige procedure ingeroepen redenen (huwelijk met erkend vluchteling).

Het gaat in dit verband niet op om zomaar gratis te gaan beweren alsof er nog andere procedures gevolgd kunnen en zelfs moeten worden via de Belgische ambassade in het land van herkomst.

Dat verzoeker nu juist niet terug kan naar zijn land van herkomst en bijgevolg deze procedure dan ook niet kan indienen in het land van herkomst.

Dat in de bestreden beslissing zomaar gratis wordt van uitgegaan alsof verzoeker zomaar een visum zouden kunnen bekomen, doch de werkelijkheid erin bestaat dat eenmaal verzoeker terug naar zijn land van herkomst zou zijn gegaan, hij bijna zeker onmiddellijk problemen zal krijgen met de Russische autoriteiten en zelfs nooit de mogelijkheid zal hebben om enig visum aan te vragen en zekerlijk niet te bekomen vanwege de Belgische overheid.

Dat het één en ander in deze nog prangender is gezien het feit dat in casu de aanvraag ook niet in het land van herkomst kan/moet ingediend worden, aangezien in Ingoesjetï geen Belgische ambassade is, en verzoeker zou moeten gaan naar de ambassade in Moskou;

Dat de motivering die verwijst naar onmogelijke procedures / hypotheses dan ook geenszins afdoende is en dient afgewezen te worden.

DERDE MIDDEL

(...)

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoeker zijn aanvraag in zijn land van herkomst moet indienen.

Dat evenwel de ingeroepen redenen inzake onmogelijkheid tot terugkeer, als buitengewone omstandigheid dienen te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat verzoeker omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft:

- de verzoeker is gehuwd met mevr. M.(...) D.(...) die erkend is als politiek vluchteling en onmogelijk terug kan naar haar land van herkomst, en de bewijsstukken inzake de erkenning van zijn echtgenote zijn voorgelegd geworden samen met het verzoekschrift

Dat ingeval verzoeker naar zijn land van herkomst dienen terug te keren niet enkel de situatie van verzoeker maar ook van zijn gezin ten zeerste ontwricht wordt.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoeker en zijn echtgenote geenszins gebaat zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoeker bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in zijn persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is gezien de reeds aangehaalde elementen maar bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekent.

Dat zomaar gratis deze argumentatie aan de kant wordt geschoven.

Dat onmogelijk kan ingezien worden hoe het één en ander gemakkelijk haalbaar zou zijn in casu voor verzoeker gelet op alle argumenten hier ontwikkeld, en het zodoende maar normaal is dat verzoeker de aanvraag art. 9 BIS VW in België kan indienen.

Verzoekers verwijst naar het feit dat er een zeer sterke band ontstaan is met België gezien zijn vrouw in België erkend werd als politiek vluchteling.

Het staat vast dat als verzoeker thans gedwongen zou worden terug te keren naar zijn geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben en het is evident dat dit ten allen prijze dient vermeden.

Door alle elementen te weigeren als zijnde buitengewone omstandigheid is er onmiskenbaar sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel en teven art. 9 BIS VW.

VIERDE MIDDEL

(...)

In Ingoesjetië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard.

De situatie in Ingoesjetië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verskillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Noord-Kaukasus-regio.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van de Ingoesjetië het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan onmenselijke behandeling.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Ingoesjetië, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Ingoesjetië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te gaan betekenen, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad.

VIJFDE MIDDEL

(...)

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat de situatie tot op heden in er een is waarbij verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat de ingeroepen redenen, zo ook de onmogelijkheid tot terugkeer in het kader van huidige procedure alle dienen beoordeeld te worden door verwerende partij, en het niet opgaat te stellen dat het één en ander reeds werd onderzocht in een andere procedure, met een ander voorwerp.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 ERVM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om alle redenen hierboven vermeld eveneens het medebetekende bevel om het grondgebied te verlaten, bestreden worden en de vernietiging en schorsing zich in dit verband opdringt.

(...)”

4.2. Het derde middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin een schending van “(...) de beginselen van behoorlijk bestuur (...)” aanvoert. Onder “middel” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: “de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden” (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker verzuimt om uiteen te zetten welke en op welke wijze “(...) de beginselen van behoorlijk bestuur (...)” geschonden zouden zijn.

4.3. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden de vijf aangevoerde middelen hieronder voor het overige gezamenlijk behandeld.

4.4. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

4.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.7. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet, en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van

deze voorwaarde, en enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 januari 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende (zie punt 1.4.). Verzoeker beriep zich daarbij op de volgende buitengewone omstandigheden:

"(...)

Dat verzoeker reeds op 07/07/2012 een asielaanvraag deed en sindsdien onafgebroken verblijft op het Belgisch grondgebied.

Dat verzoeker op 09/11/2012 voor de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van (...) gehuwd is met mevrouw D.(...) M.(...). (stuk 2)

Dat verzoeker samenwoont, met zijn echtgenote.

Dat mevrouw D.(...) M.(...) asiel heeft aangevraagd en erkend is als vluchteling en in het vreemdelingenregister is ingeschreven. (stukken 3, 4 en 5)

Dat mevrouw D.(...) M.(...) het leefloon ontvangt van het OCMW (...) en op zoek is naar een arbeidsbetrekking. Dat ook verzoeker werkbereid is,

Dat verzoeker ook samenwoont met zijn partner en dat zij samen 2 gemeenschappelijke kinderen hebben (stukken 13 en 15), meer in het bijzonder :

- I.(...) geboren te (...) op (...)

- A.(...) geboren te (...) op (...)

Dat verzoeker ondertussen volledig is ingeburgerd, Nederlands spreekt waarvoor hij vele cursussen volgde, en vele vrienden heeft die bevestigen dat hij volledig is geïntegreerd in onze maatschappij,

Dat verzoeker bij huidig verzoek een regularisatie van zijn verblijf verzoekt op basis van art. 9 BIS VW en meer specifiek de bijzondere banden met België, in het bijzonder zijn echtgenote die erkend is als vluchteling.

Dat hij zich op art. 8 EVRM beroept om gezien zijn familieband met zijn vrouw en zijn samenwoont met haar, én het feit dat hij (voorlopig) volledig ten hare laste is, bij deze verzoekt enerzijds om bij wijze van bijzondere omstandigheid gemachtigd te worden om zijn aanvraag in België in te dienen en anderzijds ter staving van zijn verzoek ten gronde.

Onder buitengewone omstandigheden wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St. nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.drétr.2002- afl, 117,133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760,6 maart 2001, A.P.M.. 2001,79; R.v.St (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M.. 2001,33).

Het EHRM hanteert twee criteria bij de interpretatie van het begrip "familie- of gezinsleven".

Ten eerste wordt nagegaan of er een band van bloed of aanverwantschap bestaat.

Deze is in casu onmiskenbaar aanwezig en blijkt ook uit de stukken. Verzoeker is de echtgenoot van een

erkend politiek vluchteling,

Ten tweede wordt er gekeken of de familiale band voldoende hecht is. Het feit dat verzoeker inwoont bij zijn partner, met wie hij sedert vele jaren een relatie heeft, toont de hechte familiale band aan.

Dat bovendien gezien zijn huwelijk met een politiek vluchteling duidelijk is dat door verzoeker onmogelijk de aanvraag in zijn land van herkomst kan ingediend worden.

(...)"

4.9. In zijn middelen poneert verzoeker dat *"(...) in alle redelijkheid dient aangenomen te worden dat er wel degelijk mogelijkheid is voor verzoekers om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers, dan dient vastgesteld dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden om de regularisatie van zijn verblijf in België aan te vragen. (...)"*. Naast de vaststelling dat hij zich beperkt tot een loutere bewering waarbij hij insinueert dat de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn dossier andere criteria zou hanteren dan in andere dossiers, terwijl de wet nergens inhoudelijke criteria of voorwaarden van regularisatie voorziet, slaagt verzoeker er met zijn betoog over een ongelijke behandeling niet in de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen of te weerleggen. In weerwil van verzoekers beweringen werden wel degelijk alle door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden besproken. In de beslissing wordt immers ingegaan op zijn verblijf in België sedert zijn asielaanvraag en zijn integratie, op zijn huwelijk met een erkende vluchteling, op het ingeroepen recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM, op zijn bewering dat hij de vader zou zijn van de twee kinderen van zijn echtgenote en op de onmogelijkheid om zijn aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen omwille van zijn echtgenote. Verzoeker reikt geen enkel element aan dat hij in het kader van zijn aanvraag zou hebben ingeroepen waar, bij het nemen van de beslissing, geen rekening zou zijn gehouden.

4.10. Volgens verzoeker is het *"(...) totaal ten onrechte (...)"* dat er een onderscheid wordt gemaakt tussen argumenten ten gronde en andere argumenten terwijl de rechtspraak heeft geoordeeld dat argumenten zowel ten gronde als inzake de ontvankelijkheid kunnen gelden. Het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris, dat de elementen aangaande de integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, hetgeen impliceert dat er *in casu* geen onderzoek ten gronde diende te volgen, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"(...) dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (...)"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker beperkt er zich toe aan te geven niet akkoord te kunnen gaan met deze beoordeling, doch toont de onwettigheid hiervan niet aan.

4.11. Verzoeker betoogt dat, omdat zijn echtgenote erkend is als politiek vluchteling, het logisch is dat ook hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Het is, zo meent verzoeker, aldaar een gekende praktijk *"(...) om familieleden van bepaalde personen te gaan vasthouden en ook te folteren, waarbij wordt gecommuniceerd dat dit enkel zal stoppen wanneer de persoon in kwestie zich komt aanbieden waarna dan het familielid of de echtgenoot bv. wordt vrijgelaten(...)"* Volgens verzoeker wordt de erkenning van zijn echtgenote ondergraven door de eerste bestreden beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en is het huwelijk tussen hem en zijn vrouw M. D. reeds voldoende als buitengewone omstandigheid. De Raad wijst erop, zoals ook in de eerste bestreden beslissing wordt aangegeven, dat er voor gezinshereniging een specifieke procedure dient te worden gevolgd, waardoor dit element niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Daarnaast dient zijn vrouw hem niet noodzakelijk te vergezellen om zijn aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen en impliceert deze procedure slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

4.12. Verzoeker tracht een schending van artikel 3 van het EVRM – verdragsbepaling die een verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing inhoudt – te koppelen aan de volgens hem *"(...) gekende praktijk (...)"* van foltering en afpersing in zijn land van herkomst. Volgens verzoeker is de situatie van het land van herkomst van belang bij de beoordeling van de aanvraag en kunnen deze elementen niet *a priori* afgewezen worden. De Raad merkt echter op dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 januari 2014 de situatie in zijn land van herkomst niet had ingeroepen als buitengewone omstandigheid waardoor hij de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan verwijten dat hij hiermee geen rekening heeft gehouden. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat deze elementen *a priori* zouden worden afgewezen. In de eerste bestreden beslissing

wordt nergens aangehaald dat het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus zou impliceren dat hij de situatie in zijn herkomstland en zijn situatie in België niet zou mogen invoeren “(...) *als argument om regularisatie te bekomen (...)*”. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker zich tot blote beweringen beperkt die nergens met enig begin van bewijs worden gestaafd.

4.13. Waar verzoeker aanvoert dat het niet is omdat zijn asielaanvraag verworpen is dat er thans geen onderzoek meer zou moeten worden gevoerd naar zijn huwelijk met een iemand die erkend is als politieke vluchteling, wordt hier wel degelijk op ingegaan in de eerste bestreden beslissing: “(...) *Tot slot beweert betrokkene dat het gezien zijn huwelijk met een politiek vluchteling het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Hij verklaart niet waarom dit feit op zich (gehuwd te zijn met een politiek vluchteling) het voor hem zeer moeilijk maakt om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. (...)*”. Het komt echter, zoals in de beslissing wordt benadrukt, aan verzoeker toe om concrete elementen aan te reiken waaruit blijkt dat er problemen zouden zijn om via de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland een aanvraag in te dienen omwille van zijn huwelijk met een erkend vluchteling. Op dit punt blijft verzoeker in gebreke. Ook waar verzoeker aanvoert dat er geen zekerheid is dat hij zal kunnen terugkeren naar België en dat zijn mogelijk lange afwezigheid een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker dit niet als buitengewone omstandigheid had ingeroepen. Daarbij komt dat verzoeker zich op dit punt ook beperkt tot blote beweringen zonder concreet aan te tonen dat het indienen van de aanvraag in het buitenland aanleiding zal geven tot een langdurige afwezigheid.

4.14. Artikel 8 van het EVRM stelt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

4.15. In de bestreden beslissing tot onontvankelijkheid van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd geoordeeld dat het huwelijk van verzoeker met een vrouw die erkend is als politiek vluchteling in België geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, dat het gaat om een tijdelijke scheiding die geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en dat, om verblijfsrecht te krijgen op grond van het huwelijk, verzoeker zich in regel moet stellen met artikel 10 van de vreemdelingenwet. Dat de gemachtigde van de staatssecretaris het gezinsleven van verzoeker zomaar aan de kant heeft geschoven of ze heeft beschouwd als een *fait divers*, kan dan ook niet worden bijgetreden. Verder loopt verzoeker met zijn stelling, dat er geen zekerheid is over zijn terugkeer, vooruit op de feiten en op de beslissing die zal worden genomen als hij een aanvraag indient in zijn land van herkomst. *In casu* ligt er een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voor waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. De bestreden onontvankelijkheidsbeslissing verantwoordt enkel waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend: enige voorafname betreffende de eventuele gegrondheid van verzoekers aanspraak op een verblijfsmachtiging kan niet in de bestreden beslissing worden gelezen. De Raad wijst er ook op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) aangeeft dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101). De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228).

4.16. Het gegeven dat “(...) *de werkelijkheid erin bestaat (...)*” dat hij nooit de mogelijkheid zal hebben om een visum aan te vragen en te bekomen van de Belgische overheid omdat hij bijna zeker problemen zal krijgen met de Russische autoriteiten, en het gegeven dat hij naar de ambassade in Moskou zal

moeten gaan aangezien er in Ingoesjetië geen Belgische vertegenwoordiging is en tenslotte het feit dat de procedure omslachtig en duur is, werd als dusdanig niet als buitengewone omstandigheid aangevoerd in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 22 januari 2014, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek kan worden verweten doordat met deze elementen geen rekening werd gehouden.

4.17. Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de tweede bestreden beslissing (zie punt 1.6.), voert verzoeker in zijn vierde en vijfde middel een schending aan van artikel 3 van het EVRM.

4.18. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Artikel 3 van het EVRM vereist dat men doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar men mag worden teruggeleid, men een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

4.19. Verzoeker wijst erop dat er in Ingoesjetië sprake is van verscheidene mensenrechtenschendingen, dat de situatie er ernstig en precair is, hetgeen volgens verzoeker ook bevestigd werd in de jurisprudentie van de (voormalige) Vaste Beroepscommissie. Verzoeker stelt dat het in zijn regio van herkomst een courante praktijk is om personen te arresteren en te onderwerpen aan een onmenselijke behandeling en laakt het feit dat er geen enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie in Ingoesjetië. Verzoeker beperkt zich echter tot algemene en vage beschouwingen en verliest uit het oog dat de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie bezwaarlijk actueel kan worden genoemd. Inzake artikel 3 van het EVRM geldt bovendien dat de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker geenszins verplicht terug te keren naar zijn herkomstland, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. RvS 14 november 1994, nr. 50.187, en 9 november 1994 nr. 50.130, Arr. RvS 1994, z.p.). De uiteenzetting van verzoeker omtrent het feit dat uit een arrest van Hof van Justitie blijkt dat een persoonlijke bedreiging niet vereist is om de subsidiaire beschermingsstatus te kunnen genieten en dat het aantonen van een algemeen risico of een situatie van willekeurig geweld volstaat, gaat eraan voorbij dat in onderhavige beslissing geen betrekking heeft op een verzoek tot internationale bescherming. De Raad wijst er terloops op dat er inzake de subsidiaire beschermingsstatus een onderzoek heeft plaatsgevonden door de commissaris-generaal in zijn beslissing van 29 januari 2014 en nadien in beroep door de Raad (zie punt 1.2. – RvV 12 juni 2014, nr. 125 565). Ook nadien werd naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*) van 11 februari 2014 door de Raad in beroep een onderzoek gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM (zie punt 1.3. – RvV 3 oktober 2014, nr. 130 797), waarbij deze grieven telkens ongegrond werden bevonden.

4.20. Verzoeker voert in zijn vierde middel tevens een schending aan van de rechten van verdediging, maar zet niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij meent dat deze werden geschonden, zodat dit onderdeel van het vierde middel bij gebrek aan de vereiste toelichting onontvankelijk is. De Raad wijst er ten overvloede op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Waar verzoeker in zijn vierde middel de schending aanvoert van artikel 5 van het EVRM, verdragsbepaling die een verbod op onrechtmatige vrijheidsberoving inhoudt, kan hier niet dienstig naar verwezen worden, aangezien er sprake is van een vrijheidsberovende maatregel.

4.21. Ten slotte, wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Aangezien de schending

van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM niet kunnen weerhouden worden, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141.340).

4.22. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 3, 5, 8 en 13 van het EVRM, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde gegevens niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN